

Samstarv við Japan

SAMSTARV millum føroying- ar og japanarar er nú aftur aktuelt. Ein japansk sendi- nevnd hevur júst vitjað í Fø- royum. Hon kannar møguleik- an fyri at fáa í lag eitt sam- starv á fiskivinnuøkinum. Japanar eru hugaðir fyri at sleppa at fiska svartkjaft her hjá okkum og framleiða su- rimi. Afturfyri skulu vit so fáa lut í tí nógvu teknisku vitan og know how teirra á økin- um. Talan er eisini um annað samstarv millum lítlu Føroyar og stóra Japan.

HETTA er ikki fyrstu ferð, at tað verður tosað um sam- vinnu millum londini bæði. Áður hava verið gjørdar royndir, sum tó ongantíð førdu til nakað. Vit minnst teir mongu japanarar, sum vóru í Føroyum fyri at kanna møguleikan at keypa skelja- djór og annan fisk. Fleiri føy- oyskar sendinevndir vóru eis- ini í Japan og kannaðu teirra alivinnu.

Í DAG selja vit nakað av fiskavørum til Japan, men tað er sera avmarkað. Hetta er spell, tí her er talan um ein av heimsins størstu fiska- marknaðum. Nú útflutningur okkara til amerikanska mark- naðin er minkaður so nógv seinastu árin, áttu vit at vent eyguni móti Japan og roynt at komið inn á tann marknað- in. Hetta krevur bæði pening og fyrireiking, og spurningur- in er nú, um vit ikki júst eiga at brúka hetta seinasta høvið — japanska ynskið at fiska svartkjaft — til at koma inn á teirra marknað við okkara fiskavørum.

AT vit so eisini kunnu læra av japanarum, sum eru millum fremstu fiskivinnutjóðir í heiminum, eiga vit so heldur ikki at undirmeta týðningin av. Vit hava áður verið inni á tankanum um at loyva japan- arum at fiska á føroyskum øki eins væl og russum og øðrum tjóðum — um vit aftur- fyri kunnu fáa bæði know how og fáa atgongd til teirra marknað. Tað er tí gott at

hoyra, at landsstýrið er sinn- að til at tosa við japanar um samvinnu.

Í HESUM tíðum hava vit brúk fyri øllum nýhugsanum og nýggjum initiativum. Sjálv- andi eiga vit ikki at taka av hvørjum tilboði og hvørjum ynski uttan víðari, men vit kunnu heldur ikki læsa okk- um inni og bara líta á okkm sjálvar. Eisini vit hava brúk

fyri innblástri uttanfrá. Her kemur so eisini spurningurin, um vit føroyingar skulu loyva útlandingum at gera iløgur í føroyskt vinnulív. Ynski hev- ur m.a. verið frammi frá út- lendingum um at seta kapital í føroyska alivinnu. Vit eiga at viga fyrimunir og vansar upp móti hvørjum øðrum. Og sama er við tí seinasta út- spælinum frá japanarum.

sosigatey

Dimmalætting

VEGNA TÍÐINDA

DAGBLAÐIÐ

TUGA KRUNNA

14. SEPTEMBER

FRIÐ FØROYAR

NORÐLÝSIÐ

Rok um Norðlýsið

Satt rok hevur tikið seg upp um skrivningina í Norðlýsinum herfyri, tá blaðið kunngjórði fyri øl- um norðoyingum og Fø- oya fólk annars, at ein av kempunum í føroyskum vinnulívi og bankavirk- semi, Olaf Olsen, nú skuldi til Klaksvíkar at fáa skil á Kjølbro-fyrirøk- una. Hesi tíðindi — ella leysasögur — vórðu seinni avsannað av bæði stjóran- um í Føroya Banka, stjóran- um á Kjølbro og nevnd- arformanni tess. Í gjár hevur nevndin í Kjølbro opið bræv á oddagreins- plássinum í Norðlýsinum, har hon ger vart við, at umrødda grein í Norðlýs- inum í stóran mun var

ósonn. Nevndin sigur, at greinin er sera óhóskandi fyri eitt lokalblað, hon er sleg, sum bara kann skaða fyrirtekuna og stjóra hennara. Nevndin ynskir at fáa umbering frá blað- num.

Men Norðlýsið kemur ikki við nakrari umbering. Blaðið skrivur m.a.:

«Norðlýsið hevur ikki verið »in« hjá leiðslu fe- lagsins í mong mong ár. Tað var tann tíð, tá allar deildir fingi boð um hvørki at lýsa ella at prenta á Norðlýsinum og við tí varð tíðindaflut- ingur eisini bannaður til lokala blaðið, sum nevndin nú tekur synd í. Eg haldi, at stóran part av skuldini eigur leiðsl- an sjálv um so er at onki hald er í okkara tíðind- um, men vit loyva okk-

um at ivast stórliga».

Ikki eiti á sum blaðið hevur skapt ósing har norðuri. Hvat, ið passar ella ikki, so verður slík git- ing sjáldan spunnin burt- ur úr tí beru luft. Okkurt má vera um snakkið og hetta við blaðið framvegis vera við. At tíðindi koma fram á henda hátt — sum leysatíðindi — skal so sanniliga ikki bara brigd- ast blaðnum ella fyri tað blaðnum. Sjálvandi eiga upplýsingar at verða tjeikkaðar og mál eftir- kannað, men ofta, tá blað hevur fatur í einum enda, — gjøgnum ein leka t.d. — so ber ikki til at fáa nakað váttað. Stóran part av skyldini eigur systemið, nevniliga sera afturlatna samfelag okkara, har fjøl- miðlarnir hava alt ov litla atgongd til upplýsingar

av almennum áhuga. Og her skulu vit enn einaferð minna landsins myndug- leikar á lógina um alment innlit. Vit biða eftir henni. Hevði hon verið í gildi, so sluppu vit kanska undan at skula fara inn gjøgnum bakdyrnar við gitingum. Ein skuldi trúð, at vit sum so lítið samfelag vóru meira opin, men gakk, tað er beint tvørturímóti. Alt skal dyljast sum mans- morð. Bert nokur fá privi- ligerað við tagnarskyldu skulu kenna sannleikan. Pressan vil ikki biða long- ur. Hon krevur tí at fáa at- gongd til upplýsingar, sum hava almennan á- huga.

Besta liðið má vinna FM-heitið

Sum ikki einaferð er tað aftur í ár soleiðis, at tað er á skrivarabórð- inum, at teir bestu dystirnir verða avgjørd- ir.

Soleiðis sær ikki mættari út, enn at ein avgerð — tikið á skriv- arabórði — skal avgera, hvør verður føroyskur meistari í fótbóltri morgin.

At tað bert verður annaðhvørt KÍ ella B36, er longu greitt, men um dystirnir í morgin ávíkavist í Havn millum B36 og HB og í Gøtu millum GÍ og KÍ skulu avgera endaliga, hvagar gullið fer, ja, hvør veit tað?

Uttan at taka støðu til, hvat er rætt ella rangi í karantenumál- inum, kann ein bert fáa fastsligið enn einaferð, at vantandi professio- nalisma í fótbóltsam- bandinum er í ferð við at koma allan góðan framtíðin gerst praksis framyvir.

Tí er at vóna, at liðini uttanum skrivarabórðið nú sleppa at avgera meistaraheitið, so tað verður besta liðið, ið vinnur gullið í morgin!

